

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Φουλγέντιος Ἐπίσκοπος Ρουσιῶν † 1η Ἰανουαρίου 532

Γόνος οἰκογενείας Συγκλητικῶν τῆς Καρχηδόνος (περ. 467), ὁ Κλαύδιος Γόρδιος Φουλγέντιος ἔγινε Γενικὸς Ἐπίτροπος Φόρων στὴν Ἐπαρχία Βυζακινῆς*.

Ὁ Ἅγιος
Φουλγέντιος.

Ἀπὸ τὴν χήρα εὐσεβῆ μητέρα του ἔλαβε ἀρίστη θρησκευτικὴ καὶ θύραθεν μόρφωσι. Ἐγνώριζε ἀπταιστως τὴν ἑλληνικὴ καὶ εἶχε ἀποστηθίσει τὸν Ὅμηρον!...

Ἀμπρὰ σταδιοδρομία ἀνοίγετο ἐνώπιόν του, ὑποσχομένη πλοῦτη καὶ τιμές, ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, καὶ μάλιστα ἐνὸς Κηρύγματός του ἐπὶ τοῦ Ψαλμοῦ λς', ὁ Φουλγέντιος ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ κάθε τι τὸ κοσμικὸ καὶ ἐζήτησε νὰ γίνῃ δεκτὸς ὡς Μοναχὸς στὴν Κοινότητα, τὴν ὁποίαν διηύθυνε ἐκεῖ πλησίον ὁ Ἐπίσκοπος Φαῦστος.

Οἱ δισταγμοὶ τοῦ Φαύστου νὰ δεχθῆ αὐτὸν τὸν λεπτεπίλεπτο ἀριστοκράτη ἐξαφανίσθησαν συντόμως, ὅταν διεπίστωσε τὸν ζῆλο τοῦ Φουλγεντίου γιὰ ἀσκητικοὺς ἀγῶνες.

Καθὼς οἱ Μοναχοὶ διεσκορπίσθησαν ἀπὸ τὶς διώξεις τῶν Ἀρειανῶν, ὁ Φουλγέντιος μετέβη σὲ γειτονικὸ Μοναστήρι, ὅπου τοῦ ἀνετέθη συντόμως τὸ ἔργο τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως τῶν Ἀδελφῶν.

Διωχθεὶς καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Νουμιδῶν (νομαδικὸς λαὸς τῆς ΒΔ. Ἀφρικῆς), περιπλανήθηκε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, συν-

ελήφθη καὶ βασανίσθηκε φρικτῶς ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς, οἱ ὁποῖοι φθονοῦσαν τὴν εὐγλωττία τοῦ κηρύγματος του.

Τέλος κατέφυγε στὸ Μιντιντί, στὰ σύνορα τῆς Μαυριτανίας (ΒΔ. Ἀφρική), ὅπου παρέμεινε κάποιο διάστημα στὴν ἡσυχία.

Ὁ Ἅγιος ποθοῦσε νὰ μιμηθῆ τὶς ἀρετὲς τῶν Ἀναχωρητῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐπεχείρησε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ. Ὄταν ὁμως ἔφθασε στὶς Συρακοῦσες, τὸν ἀπέτρεψαν μὲ τὸ πρόσχημα, ὅτι οἱ περιοχὲς αὐτὲς ἐμαστιζόντο ἀπὸ αἰρετικούς, καὶ ἔτσι ὁ Φουλγέντιος κατευθύνθηκε στὴν Ρώμη.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴν Ἀφρική, ἕνας χριστιανὸς εὐγενῆς, θερμὸς θαυμαστὴς τῶν ἀρετῶν του, ἀνέθεσε εἰς Αὐτὸν νὰ ἰδρῦση μίᾳ Μονή.

Μόλις ἔφερε εἰς πέρας τὸ ἔργο, ὁ Φουλγέντιος ἀνεχώρησε γιὰ νὰ ἀπομονωθῆ, ὥστε νὰ ἀφοσιωθῆ ὀλοκληρωτικὰ στὴν προσευχή, στὴν μελέτη καὶ σὲ ἕνα ταπεινὸ ἐργόχειρο.

Ὁ Ἐπίσκοπος Φαῦστος τὸν ὑποχρέωσε ὥστόσο νὰ ἀναλάβῃ πάλι τὸ λειτούργημα τοῦ Ἡγουμένου, τὸν ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερο καὶ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του, ὁ Φουλγέντιος ἀποδέχθηκε τελικῶς τὴν ἐκλογή του εἰς Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρουσιῶν (πλησίον τῆς Τύνιδος, πρωτ. τῆς Τυνησίας), τὸ 507.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τίποτε δὲν ἄλλαξε στὴν ἀσκητικὴ διαγωγή, τὴν ὁποία εἶχε ἐφαρμόσει ὅσο ζοῦσε στὴν ἔρημο: ἐνήστευε αὐστηρότατα καὶ προσήυχετο νυχθημερόν.

* * *

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Βανδάλων** Θρασιμόνδος (496-523), φανατικὸς ὀπαδὸς τοῦ Ἀρειανισμοῦ, ὠργίσθη ἀπὸ τὴν σθεναρὴ ἀντίστασι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων καὶ ἐξώρισε ἐξήντα ἀπὸ αὐτοὺς στὴν Σαρδινία, ὅπου ὁ Φουλγέντιος, ὁ νεώτερος ἀνάμεσά τους, ἀλλὰ ἔχων θέσιν οἰονεὶ ὡς ἀρχηγοῦ, δὲν ἔπαυσε νὰ κατηγορῆ τοὺς Ἀρειανούς, διαλάμπων μὲ τὴν θεολογικὴ δραστηριότητα καὶ τὴν

θαυμαστή εὐγλωττία του.

Στὴν Σαρδινία ὁ Φουλγέντιος ἐξακολούθησε τὴν πνευματικὴ του δραστηριότητα, μὲ τὴν ἴδρυσι καὶ Ἱερᾶς Μονῆς στὸ Κάλιαρι.

Ὅταν ἐπληροφορήθη γιὰ τὰ χαρίσματά του, ὁ Θρασιμόνδος τὸν προσεκάλεσε περὶ τὸ 515 νὰ συζητήσουν καὶ τόσο ἐντυπωσιάσθηκε ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ἁγίου Ἐπισκόπου, ὥστε τὸν ἐπεφόρτισε νὰ συνθέσῃ ἐκτενῆ Ἑκθεσι τῆς Ὁρθόδοξου Διδασκαλίας κατ' ἀντίθεσιν ἐκείνης τῶν Ἀρειανοφρόνων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο καὶ ἔγινε: ἀνήρεσε κάποια ἀρειανικὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν τεθῆ ὑπ' ὄψιν του.

Οἱ αἵρετικοὶ ὥστόσο κατῶρθωσαν νὰ ἐκτοπίσουν στὴν Σαρδινία αὐτὸν τὸν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο (517), γιὰ ὀλίγον καιρὸν ὅμως, διότι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Βασιλέως Θρασιμόνδου (523), ὁ μετριοπαθὴς διάδοχός του Χιλδέριχος (523-530) ἀπελευθέρωσε τὶς Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες εὐρίσκοντο γιὰ μεγάλο διάστημα ὑπὸ διωγμόν.

Οἱ Ἐπίσκοποι ἐπέστρεψαν στὶς Ἔδρες τους ἐπευφημούμενοι ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ὁ Ἅγιος Φουλγέντιος ἀπέκτησε ἀπὸ τότε ἰδιαίτερο κύρος στὴν χριστιανικὴ Ἀφρική: ἀπὸ παντοῦ ἤρχοντο πλήθη γιὰ νὰ ἀκούσουν τὰ κηρύγματά του, τὰ ὁποῖα εἶχαν τὴν δύναμι νὰ συγκινήσουν καὶ τοὺς πλέον σκληροκάρδιους. **Σ**υνέβαλε ἔτσι τὰ μέγιστα στὴν ἀνάπτυξι τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ στὴν εὐημερία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρουσπῶν.

* * *

Φθάνοντας σὲ προχωρημένη ἡλικία, ἀποσύρθηκε στὸ νησάκι τῆς Κερκενὰ (Χίλμι), γιὰ νὰ προετοιμασθῆ γιὰ τὴν ἀναχώρησί του πρὸς τὸν Θεὸ μὲ σιωπὴ, προσευχὴ καὶ δάκρυα.

Ἦπὸ τὴν πίεσι τῶν πιστῶν ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὰ Ρουσπά, ὅπου καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν Κύριο τὴν 1ην Ἰανουαρίου τοῦ 532, ἀφοῦ προηγουμένως ἐζήτησε ταπεινὰ συγχώρησι ἀπὸ τοὺς Κληρικούς του καὶ τοὺς Μοναχοὺς γιὰ ὅποια πιθανὴ στενοχωρία τοὺς προεκάλεσε καὶ προέτρεψε ὅλους τοὺς πιστοὺς νὰ μείνουν προσηλωμένοι στὴν Ὁρθόδοξο Πίστι καὶ στὴν ἀγάπη τῶν ἀρετῶν.

Λέγεται, ὅτι ὑπῆρξε ὁ λογιώτερος καὶ ὁ ἀγιώτερος τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐποχῆς του.

Ἦγγραψε ἀρκετὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων μόνο μερικὰ δι-εσώθησαν. **Ἀ**σχολήθηκε κυρίως μὲ τὴν Ἀντιρρητικὴ Γραμματεία, κατὰ τῶν Ἀρειανῶν καὶ τῶν Πελαγιανῶν. **Ἦ**γγραψε ἐπίσης Ἔργα Δογματικά, Ὁμιλίεσ καὶ Ὑμνοὺς.

Διεσώθησαν 19 Ἐπιστολές του.

Σημαντικώτερα ἔργα ἐκ τῶν σωζομένων εἶναι τὰ ἑξῆς: Liber contra Arianos (Βιβλίο κατὰ Ἀρειανῶν), Ad Thrasamundum regem Vandalorum libri tres (Πρὸς Θρασιμόνδον Βασιλέα, 3 βιβλία), De fide ad Petrum (Περὶ πίστεως πρὸς Πέτρον), De Trinitate ad Felicem (Περὶ Τριάδος πρὸς Φήλικα).

(*) **Βυζακινή Ἀφρική**· Στὸ τέλος τοῦ Γ' αἰ. μ.Χ., περίπου τὸ 293, ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς (284-305) διαίρεσε τὴν μεγάλη **Ρωμαϊκὴ Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικής Ἀνθυπατικῆς** σὲ τρεῖς μικρότερες Ἐπαρχίες: τὴν **Ζευγυτάνα** στὰ βόρεια, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ διοικεῖται ἀπὸ ἓνα Ἀνθύπατο καὶ ἀναφέρεται ὡς Ἀνθυπατικὴ, τὴν **Βυζακινή** καὶ τὴν **Τρίπολι** στὸ νότο. Ἡ **Βυζακινή** ἀντιστοιχοῦσε περίπου στὸ σημερινὸ Σαχέλ τῆς Τυνησίας.

(**) **Βάνδαλοι**· Γερμανικὸς λαὸς. Στὶς ἀρχές τοῦ Ε' αἰ. μ.Χ. εἰσέβαλαν μὲ ἄλλα βαρβαρικὰ φύλα στὴν Γαλατία-Γαλλία (407) καὶ στὴν Ἰσπανία (409). **Με** ἡγήθη τὸν Γκιζέριχο (428-477), κατέκτησαν τὴν Ρωμαϊκὴ Ἀφρική καὶ ἱδρυσαν ἓνα ἐκτεταμένο καὶ ἰσχυρὸ Βασίλειο, τὸ ὁποῖο περιελάμβανε καὶ τὴν Σικελία. **Οἱ** Βάνδαλοι ἐπολιόρκησαν τὸ 455 τὴν Ρώμη, τὴν ὁποία κατέλαβαν καὶ λεηλάτησαν. Τὸ κράτος αὐτὸ διαλύθηκε τὸ 533 ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς (ἐκστρατεία Βελισσαρίου, Στρατηγοῦ τοῦ Ἰουστινιανοῦ).

*Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῶ ,
τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!*

